

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/286/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312218114
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312218114.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Eriky Madarászovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporkyni: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 3. decembra 2014 č.k. 10C/36/2013-83 a proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 1. októbra 2014 č.k. 10C/36/2013-56 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporkyni domáhal zaplatenia sumy 175,- eur ako náhrady škody a sumy 553,20 eura ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice v exekučnom konaní pod sp. zn. 11Er/249/2003 a to nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 1, § 44 ods. 8, 9 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Vychádzal zo zisteného skutkového stavu, ktorým mal za preukázané, že navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 175 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 553,20 eura z dôvodu, že Okresný súd Levice ako exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase. Z pripojeného exekučného spisu zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn 11Er/6249/2003 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23.11.2010. Upravou z 1.8.2011 súd vyzval pôvodného exekútora na vyjadrenie sa k návrhu na zmenu, na ktorú exekútor reagoval písomným podaním doručeným súdu 23.8.2011. Následne exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora uznesením zo dňa 6.10.2011 tak, že návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel. Súd prvého stupňa v tomto smere zistil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti po uplynutí zákonnej lehoty.

Navrhovateľ špecifikoval majetkovú škodu ako náklady navrhovateľa predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Náhrady majetkovej škody sa navrhovateľ domáhal za pracovné výkony svojich

zamestnancov pomocou informačného systému v sume 70 eur, náklady na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 eur, na administráciu listinnú komunikáciu s pôvodným exekútorom v sume 50 eur a za administratívne spracovanie urgencií, poštovné a telekomunikačné výdavky v sume 15 eur, spolu 175 eur. Navrhovateľ sa zároveň domáhal nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa na vymoženie pohľadávky, keď mohlo dôjsť k zániku povinného, k strate kontaktu s povinným, k insolventnosti povinného. Nemajetková ujma má predstavovať satisfakciu za konkrétne porušenie zákona. Pri výške nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z toho, že Ústavný súd SR za prieťahy v konaní priznáva priemerne 663,88 eura ročne, čomu zodpovedá alikvotný pomer 55,32 eura za každý mesiac omeškania, čo v danej veci znamená nečinnosť súdu viac ako 322 dní, čomu zodpovedá nemajetková ujma v sume 553,20 eura. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti na zmenu súdneho exekútora až do samotného rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, však nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohlo viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Súd prvého stupňa sa nestotožnil ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prieťahy v konaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvého stupňa v tomto prípade zisťoval, či bola alebo nebola dodržaná zákonná 30 dňová lehota, ak nebola dodržaná tak z akého dôvodu a či v súvislosti s prípadným nedodržaním lehoty mohla vzniknúť navrhovateľovi škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa v tomto smere uviedol, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Ak navrhovateľ tvrdí, že mu vznikla škoda, mal by mať dôkazy, ktorými by ju preukázal a za daného stavu nie je zrejme ako mohol navrhovateľ dospieť k výške ním tvrdenej škody. Navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku, pričom na navrhovateľovi je preukázať svoje tvrdenia o škode. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkazom o vzniknutej škode. Je na navrhovateľovi, aby spolu s návrhom predložil dôkazy ujmy, resp. uviedol skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy, súd mal za to, že k vzniku škody nedošlo. Vznik škody alebo nemajetkovej ujmy však nezávisí automaticky len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty a nestačí len konštatovanie prekročenia 30 dňovej lehoty, pretože podstatné sú aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu, napr. súčinnosť exekútora, oprávneného. Navyše v priebehu exekúcie aj keď je podaný návrh na zmenu exekútora, ku žiadnej škode nemôže dôjsť a navrhovateľ vznik škody ani nepreukázal, pretože pôvodný exekútor je podľa exekučného poriadku oprávnený a povinný vykonávať všetky úkony exekučného konania. Je oprávnený a povinný vo veci vykonávať všetky potrebné úkony v prospech oprávneného až do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o jeho zmene. Navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi nedodržaním lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora a prípadnou škodou. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust.

§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z.. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickéj situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 a §204 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP), prejednal vec podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne a odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok potvrdil.

Predmetom tohto konania je suma 175,00 eur, ktorej zaplatenie sa navrhovateľ domáha z dôvodu náhrady škody a suma 553,20 eura z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ako právny základ návrhu na začatie konania navrhovateľ uviedol škodu, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/249/2003. Nesprávny úradný postup mal vzniknúť v dôsledku toho, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote.

V prejednávanej veci sa súd prvého stupňa správne najskôr zaoberal existenciou predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu uplatňovanú navrhovateľom v konaní. V tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým

predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem "nesprávny úradný postup", vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003/Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné preťahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcou verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú: a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému, c) príčinná súvislosť medzi a) a b). Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorú musí preukázať poškodený. Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť. Zákon upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona). Zároveň je v rámci zákona samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní (§ 7 zákona), väzbe, treste alebo ochrannom opatrení (§ 8 zákona).

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Z hľadiska posúdenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je teda rozhodujúce, či boli splnené objektívne predpoklady tejto zodpovednosti (výkon verejnej moci v súvislosti s činnosťami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 1 zákona, vznik škody a príčinná súvislosť medzi konaním a škodou).

Pri koncipovaní objektívnej zodpovednosti ide zákon ešte ďalej, keď ustanovuje zákaz liberácie, t.j. zbavenie sa zodpovednosti (§ 3 ods. 2 zákona). Ak sú splnené podmienky, nedáva zákon štátu (ani územnej samospráve) sa zbaviť zodpovednosti. Tým vlastne nadobúda táto zodpovednosť charakter absolútnej zodpovednosti.

Aj v tomto prípade musia byť podmienky zodpovednosti za škodu preukázané. Vyššie uvedené podmienky zodpovednosti musí preukázať poškodený, ktorý v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia.

Odvolačný súd v súlade s vyššie uvedenými právnymi závermi v dôsledku podaného odvolania taktiež preskúmal, či v tomto prípade boli naplnené podmienky vzniku zodpovednostného právneho vzťahu

štátu vo vzťahu k navrhovateľovi, pričom zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a taktiež vec správne právne posúdil.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 30.11.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

V tomto smere odvolací súd konštatuje, že ustanovenie § 44 ods. 7 Exekučného poriadku s účinnosťou od 01.09.2005 a § 44 ods. 8 s účinnosťou od 01.12.2006 upravuje 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora, o plynutie ktorej sa opiera aj návrh navrhovateľa žiadajúc náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Navrhovateľ sa svojho nároku domáhal na základe nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, t.j. v lehote 30 dní od podania návrhu na zmenu exekútora. Z vykonaného dokazovania nie je sporné, že súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora po zákonom stanovenej lehote. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii súdny spis z ktorého listín a údajov vychádzal. Základom rozhodnutia súdu prvého stupňa je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a nie nedôveryhodnosť údajov tak ako to uvádza navrhovateľ v odvolaní.

Odňatie možnosti konať pred súdom odvolací súd nevezhladol ani v postupe súdu prvého stupňa týkajúceho sa znaleckého dokazovania. V podanom odvolaní navrhovateľ tvrdil, že súd nedostatočne vykonal dôkaz znaleckým posudkom, no odvolací súd zistil, že v priebehu konania ho vôbec nepredložil, a tak ho súd ani nemusel vykonať (§ 129 ods. 1 OSP). Založenie znaleckých posudkov do registra správy súdu nie je splnenie si dôkaznej povinnosti, pretože táto dôkazná povinnosť sa týka konania ako takého, a nie správy súdu; navrhovateľ si evidentne mienil uľahčiť situáciu a preniesť v tomto smere námahu na konajúcich sudcov, keď znalecké posudky predložil pre účely stoviek konaní na súde prvého stupňa v jednom vyhotovení správy súdu, a nie do súdneho konania v príslušnom súdnom oddelení. Napriek tomu sa súd v tejto veci oboznámil so znaleckým posudkom č. 1/2014 o ktorý navrhovateľ opiera svoj nárok na náhradu škody, ktorý súd nepovažoval za dôkaz o vzniku škody žalobcom uplatnenej v tomto konaní a preto naň neprihliadol. V spise nefiguruje ani žiadne podanie navrhovateľa s údajným návrhom na prerušenie konania, preto námietka v podanom odvolaní nemá žiadnu právnu relevanciu. Rovnako tak odvolací súd k námietke žalobcu v podanom odvolaní poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku kde súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v takom znení, aké platilo v čase, kedy bolo začaté exekučné konanie (v znení účinnom do 31.12.2012). Odvolací súd však dodáva, že pôvodná úprava § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a nová úprava nič nezmenili na tom, kto môže rozhodovať o prietáhoch v konaní, a do zmeny tohto ustanovenia súdy túto skutočnosť posudzovali výkladovo. Preto by aj prípadný odkaz na uvedený zákon v znení po novelizácii nemal vplyv na posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ nespĺnil ani jednu z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. V danom prípade bolo na navrhovateľovi preukázať skutočnosti uvedené v návrhu a to, že exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom spôsobil také konanie, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so škodou vyčíslenou v návrhu. Rovnako tak mal postupovať a preukázať dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy. Na základe uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania bolo aj napadnuté uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny

poplatok za podané odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, bude ho súd vymáhať. Navrhovateľ včas podaným odvolaním proti tomuto uzneseniu sa domáhal jeho zrušenia bez náhrady v celom rozsahu. Súdu prvého stupňa vyčítal, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie, teda neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu a tieto môže len hádať. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a podobne, ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobníka súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo/39/2007). V prílohe zákona nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť ani za podanie dovolania a teda mu bola uložená poplatková povinnosť v rozpore so zákonom v prípade, kde ju nemal. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na článok 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Navyše podľa ustanovenia § 18 ca, zákona o súdnych poplatkoch z úkonoch navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 1.10.2012, a teda konanie sa začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, súdne poplatky (ďalej len poplatky) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "Sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Oslobodenie od poplatku upravuje § 4 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý v ods. 1 písm. k/ v znení zákona do 30.9.2012 upravoval (vecné) oslobodenie od poplatku vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré ustanovenie (§ 4 ods. 1 písm. k/) bolo zrušené od 1.10.2012 - od prijatia zákona č. 286/2012 Z. z. (novelizácie zákona o súdnych poplatkoch účinné od 1.10.2012).

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v Sadzobníku (§ 6 ods. 2).

Podľa ustanovenia § 18 ca zákona o súdnych poplatkoch (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I. Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka (číslo) 7a znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,-eur.

Uvedená položka 7a bola do zákona vložená od 1.10.2012 (novelou - zákonom č. 286/2012) a až do súčasnosti menená nebola. V dôvodovej správe k zákonu č. 286/2012 sa uvádza: "spresňuje sa ustanovenie o osobnom a vecnom oslobodení od súdnych poplatkov a upravuje sa spoplatnenie konaní o preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy. Navrhuje sa vyňatie konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom z rozsahu vecného oslobodenia.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zmyslu a účelu zákonných zmien od 1.10.2012 mal odvolací súd za to, že v prípade súdneho poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa jedná o súdny poplatok vyberaný v občianskom súdnom konaní za konanie súdu (nie teda za úkon súdu), že súdny poplatok - jeho výška je daná pevnou sumou (podľa sadzobníka) a že v prípadoch vecného oslobodenia v konaniach o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom s účinnosťou od 1. októbra 2012 došlo k zrušeniu vecného oslobodenia takýchto konaní od súdneho poplatku, v dôsledku čoho v zmysle prechodného ustanovenia - § 18ca síce žaloba podaná dňa 28.09.2012 nepodliehala súdnemu poplatku za návrh, avšak

predmetné odvolanie, podané elektronickými prostriedkami bolo podané (a teda odvolacie konanie začaté) v čase, keď už došlo k zrušeniu vecného oslobodenia od súdneho poplatku a teda podaním odvolania navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť podľa platného znenia zákona (v čase začatia odvolacieho konania).

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvého stupňa o poplatkovej povinnosti odvolací súd konštatuje, že táto nie je dôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 294/2013 zo dňa 24.10.2013, v ktorom je uvedené, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa rovnako vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 OSP.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že vyrubuje súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, bude ho súd vymáhať. V tomto prípade súd prvého stupňa uviedol z akého dôvodu poplatkovú povinnosť uložil, v akej výške a podľa akej položky. Stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti tak zodpovedá a vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné